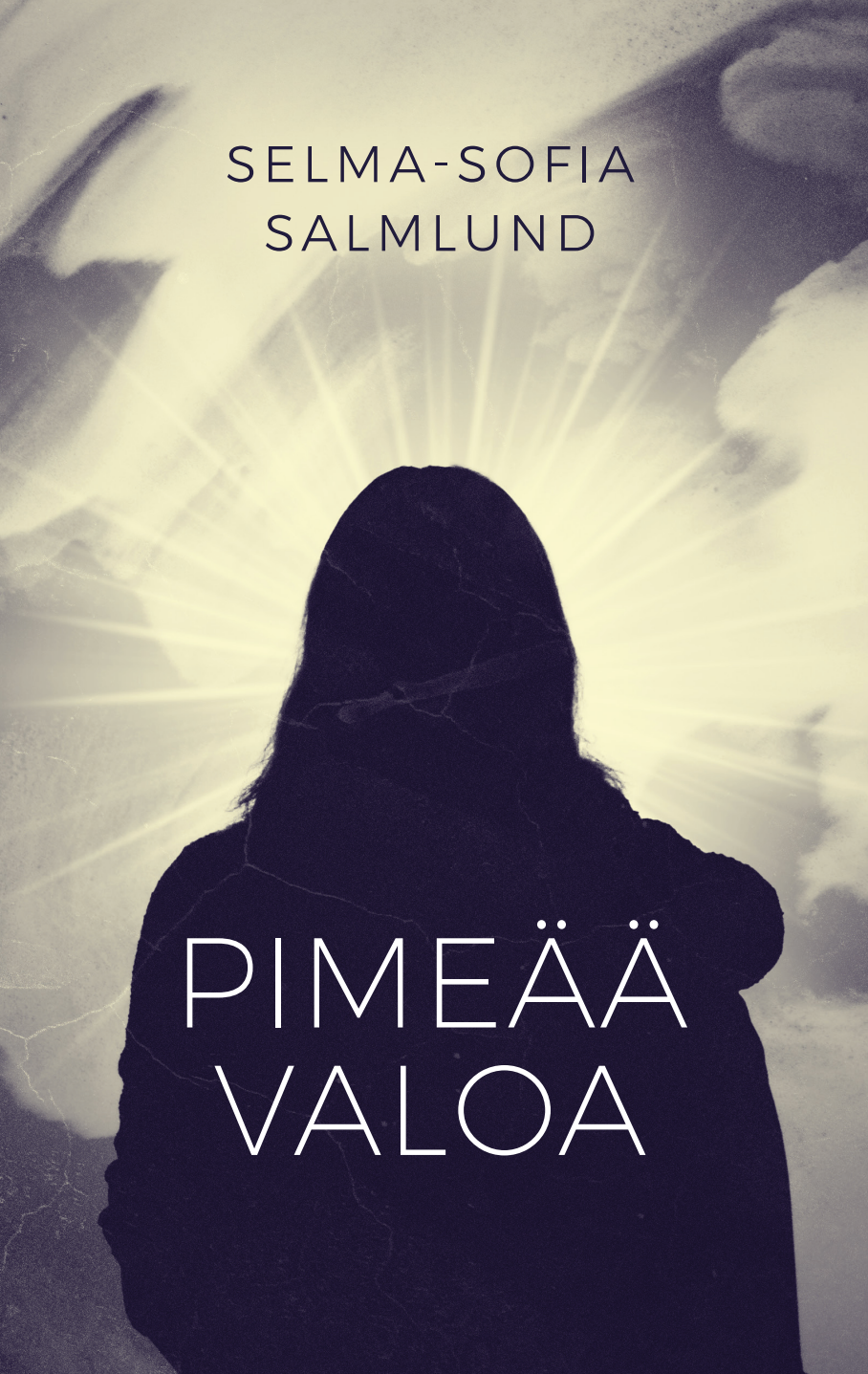

SELMA-SOFIA
SALMLUND

PIMEÄÄ
VALOA

Pimeää valoa

© 2024 Selma-Sofia Salmlund

Taitto & Kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-8639-0

SELMA-SOFIA SALMLUND

Pimeää valoa

1. TARINA ALKOI

Istuin pöytäni ääressä ja katselin hiljalleen hämärtyvää iltaa, joka otti kaupungin sumuiseen syleilyynsä. Katuvalot loivat kelmeää valoaan, pikkuhiljaa liikenne hiljeni ja vain joku satunnainen kulkija enää liikkui tuolla hämärän illan tiikkusateessa.

”Pimeää valoa”, niinhän hän sanoi. Mietin juuri tänään kuulemaani tarinaa. Palasin mielessäni tarinan alkuun.

Tarinakin alkoi, tai se, mistä hän sen aloitti, erästä sateisesta illasta. Muistelin...

Kävelin vielä lähes vieraan paikkakunnan hämyisillä kaduilla vailla varsinaista päämäärää sateen piiskatessa vasten kasvojani ja saaden hiukseni litistymään pitkin päätä.

Mietin, miten päädyin tänne, satojen kilometrien päähän kotipaikkakunnaltani. No, itsehän minä tänne halusin valmistuttuani lukiosta, mahdollisimman kauas koulukiusaajistani. Ajattelin, että voisin aloittaa ikäänkuin uuden elämän paikassa, jossa kukaan ei tunne minua.

Raussalo, sinnehän minä sitten päädyin kirjallisuutta opiskelemaan. Löysin vielä kivan hintaisen, opiskelijabudjettiin sopivan yksiön aivan keskustan kupeesta. Mietin ettei kukaan muu lähtisi tänne asti ja näin ollen saisin elää rauhassa. Koulussa minut oli otettu silmätiukuksi. Nimi, niin se oli ollut yksi suurimpia ilkkumisen aiheita. Makdaleena, voi helvetti, manasin ja ajattelin, että kuka ihme antaa lapselleen tuollaisen nimen. Luultavasti, niin muistelin kuulleen, nimen olisi pitänyt olla Magdaleena, mutta pappi oli mokannut ja niinpä minusta oli tullut Makdaleena koolla, niinkuin aina piti sanoa, kun esittelin itseni. Ehkä pitäisi kuitenkin olla kiitelli-

nen siitä ettei isoisäni nimiehdotus mennyt läpi. Mataleena, sehän se oli ollut isoisän toivoma nimi. Voi paska, mietin, kaikkea sitä onkin nimekseni ehdotettu. Mutta kyllä tuo Makdaleenakin on jo riittävän outo nimi. Miten minä jämähdinkin nyt miettimään nimeäni. Havahduin siihen, kun hytisin. Vilu oli yllättänyt, kun olin pysähtynyt jalkakäytävälle katuvalon katveeseen. Eipä tämä uusi elämä uudella paikkakunnalla, ainakaan vielä, herkulta tuntunut. Pari viikkoa olin täällä asunut. Koulu ei ollut vielä alkanut, sillä olin halunnut muuttaa hyvissä ajoin tänne, että saisin rauhassa asettua aloilleni ja tutustua paikkakuntaan. Uusia tuttavuuksia ei vielä ollut syntynyt ja kun en kaikkia iltoja viitsinyt yksin asunnossani istua, niin lähdin ulos kävelemään. Mikä minut oli nytkin saanut lähtemään sateeseen. Päätäni käännellen katselin ympärilleni. Näillä kulmilla en ollutkaan ennen liikunnut, tajusin sen katsellessani ympärilleni.

Jonkin matkan päässä näin jonkinlaisen isohkon rakennuksen, jonka ikkunoista loisti hailakka valo. Mikä hän paikka tuo mahtanee olla, mietin mielessäni. Päätin kävellä lähemmäs katsomaan. Utelias taidan olla, mietin, mutta jokin siinä rakennuksessa ja sen ikkunoista tulvivissa valoissa veti puoleensa. Päästyäni riittävän lähelle tarkastelin rakennusta katseellani. Huomasin, että ulko-oven yläpuolella oli risti. Sitten katseeni tavoitti oven lasiin liimatun tarran – ”Suuri Valo-yhteisö”, niin siinä luki. Parkkipaikka näytti olevan rakennuksen toisella sivulla. Sieltä tulikin muutamia henkilöitä. Jotkut heistä vilkaisivat minua ohimennen ja jatkoivat matkaansa sisälle. Joku huomasi minut katsoessaan oven lasin läpi ulos. Huomasin sen ja käännyin jo lähteäkseni pois. Ajattelin, että minua voidaan pitää outona haahuilijana ja sellaista mainetta en todellakaan haluaisi saada. Sitäpaitsi kylmä oli alkanut taas hytisyttää siinä seisoessani paikallaan. Sade oli tauonnut, mutta vaatteeni ja hiukseni olivat märät.

Kuulin kuitenkin jonkun sanovan, että ”Hei, tule rohkeasti vaan sisälle.” Käännyin katsomaan ja ystävällisen näköinen, vähän vanhempi nainen, oli tullut ulko-oven rakoon. Katselin hetken ja pohdin, että mennäkö vai ei.

”Tule, tule vaan, tyttökulta tänne lämmittelemään” tuo samainen nainen sanoi. Niinpä päätin noudattaa hänen kutsuaan. Päästyäni lähemmäs hän avasi oven selälleen ja hymyili niin lämpimästi ja leveästi.

Sisälle päästyäni siristelin silmiäni, sillä ulkoa hämärästä valoisaan sisätilaan tullessa kesti kotvan ennenkuin silmät tottuivat valoon. Ja se lämpö, se tulvahti vastaan ja meni kehoni läpi päästä varpaisiin nanosekunnissa. Riisuin märän takkini naulakkoon ja koitin kohentaa hiukan hiuksiani, mikä tosin oli vähän haastavaa, ne kun sade oli saanut menemään pitkin päätä. Astuin naulakolta eteiseen ja siitä kirkkosalin vai olisiko oikeammin sanottuna kokoussalin puolelle. Jotkut penkeissä jo istuvat henkilöt katsoivat minua, outo, kun olin heille, hymyilivät ja jotkut jopa varovasti vilkuttivat minulle. Istuin takapenkkiin ja oloni tuntui pitkästä ajasta hyvältä.

2. UUSI AIKAKAUSI

Tuosta illasta alkoi uusi aikakausi elämässäni. Sain niin ihanan ja lämpimän vastaanoton tuolla yhteisössä, tunsin itseni rakastetuksi. Kukaan ei edes pilkannut nimeäni, päinvastoin, monet kehuivat erikoista nimeäni, taisipa joku kutsua sitä jopa eksoottiseksi.

Aloin käydä tuolla yhteisössä tai kait sitä seurakunnaksikin kutsua voi. Jotenkin he opettivat asioista niin eri tavalla kuin olin aikanaan riparilla ja sitten seurakuntanuorissa kuullut. En kyseenalaistanut mitään, imin kaiken kuin kuiva sieni. Tämä on juuri sitä, mitä elämästäni on puuttunut, ajattelin. Aloin olla tuttu näky tuon seurakunnan kokouksissa. Hankin yhteisön kirjallisuutta. Halusin oppia lisää ja lisää. Tuntui etten saanut kyllikseni. Heidän opetuksensa vaikutti jotenkin niin inspiroivalta ja mukaansatempaavalta. Minä otin kaiken vastaan mitään kyseenalaistamatta.

Koulukin alkoi aikanaan ja kaikki tuntui sujuvan hyvin. Sielläkään kukaan ei pilkannut nimeäni, vaikka sitä vähän olin pelännyt. Kirjallisuutta opiskelevathan ovat kaikki sellaisia luovia ja hyvällä tavalla omalaatuisia tyyppejä. Niin minäkin sovin joukkoon hyvin, paremmin kuin olin edes osannut odottaa. Sanoipa joku luokkatoverini, että minulla on jo valmiiksi taiteilijanimi ja kehotti olemaan ylpeä siitä.

Opiskelin, kävin yhä aktiivisesti seurakunnassa, lenkkeilin ja tein iltaisin koulutehtäviä. Niistä elämäni koostui enkä oikeastaan enää edes miettinyt entistä elämäni koulukiusattuna. Vanhempiini ja pikkuveljeeni olin kyllä yhteyksissä välillä skype-videopuheluilla ja toisinaan whatsapp-viesteillä. Jotenkin tuntui, että elämäni oli raiteillaan ja kaikki soljui mukavasti. Opiskelu

ja seurakunta täytti elämäni. Vihdoinkin koin kuuluvani johonkin.

Erään kokouksen jälkeen seurakunnassa pastori kutsui minut luokseen ja sanoi, että hän haluaa keskustella kanssani. En tiennyt mitä odottaa, mutta menin hänen luokseen. Hän viittasi etupenkkiin päin ja kehotti istumaan. Sitten hän alkoi puhumaan: Kun nyt olet käynyt täällä jo jonkin aikaa ja olen käsittänyt, että koet kuuluvasi tänne, niin eikö olisi hyvä tehdä siitä virallista?

Virallista, ajattelin. Niin, en ollut koko asiaa miettinyt. Pastorille lupasin miettiä asiaa. Se vastaus riitti hänelle.

Elämä jatkui samaan malliin – opiskelua ja seurakuntaa. Mutta tuo pastorin kysymys ei jättänyt minua rauhaan. Se tuli ajatuksiin jo oppitunneilla ja kotona yksin ollessa.

Niinpä minä, tunnollinen oppilas, joka yleensä pärjäsinkin hyvin tenteissä, sain yhdestä tentistä hylätyn. Miten noloa, ajattelin. Ja tiesin, että joudun uusimaan tuon tentin. Tuon päivän kuljin kuin sumussa, tuijotin välillä tenttipaperin yläkulmaa, johon oli punaisella tussilla kirjoitettu ”HYLÄTTY”. Voi vittu, sanoin ääneen ja samantien koin huonoa omaatuntoa kiroamisestani.

Kotona mietin, että lähteäkö seurakuntaan kokoukseen vai ei. Toisaalta en olisi halunnut nähdä ketään, toisaalta ajattelin, että pääni halkeaa, jos mietin asiaa yksinäni. Niinpä jälleen kerran askeleeni vei kohti seurakuntaa. En tiennyt kokouksen kulusta mitään, olin niin omissa ajatuksissani. Kokouksen päätyttyä puin takin päälleni ja istahdin mietteissäni eteisen penkille. Eräs vanhempi pariskunta tuli luokseni, Maire ja Atte, niin muistelin.

Maire ja Atte Kiilaharju, niinhän se oli. He tulivat luokseni ja Maire sanoi heidän huomanneen, että minulla ei nyt ole kaikki hyvin. Kerroin pieleen menneestä tentistä ja siitä miten nololta se minusta tuntui.

Voi lapsikulta, totesi Maire, se oli vain yksi tentti, ei-hän se maailmaa kaada. Se ei saanut oloani kohenemaan. Niinpä Mairella oli ehdotus: Mitäpä jos tulisit meille viikonlopuksi? Meillä on vierashuone. Saisit ajatuksesi muualle ja meistä olisi kiva saada vähän seuraa. Vai mitä, Atte?

Todellakin, todellakin, vastasi Atte ja iski minulle silmää ja hymyili. Tuo ehdotus kuulosti hyvältä ja niinpä suostuin siihen. Sovimme, että perjantaina iltapäivällä kävelen koulun jälkeen seurakunnalle, josta Atte hakee minut. Maire jäisi kotiin laittamaan ruokaa, niinpä minun ei tarvitsisi siitä huolehtia.

Koulukisaaminen.
Seksuaalinen ahdistelu.
Voiko niistä selviytyä?

Ahdasmielinen yhteisö.
Voiko siitä irtautua?

Kun elämältä putoaa pohja,
voiko löytää uuden alun?

BoD

9 789528 086390